

Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Ottende Udvidede Afdeling)

23. september 2020^{*i}

»Den Økonomiske og Monetære Union – bankunionen – den fælles afviklingsmekanisme for kreditinstitutter og visse investeringsselskaber – Den Fælles Afviklingsfond (Afviklingsfonden) – afgørelse fra Afviklingsinstansen om beregningen af ex ante-bidrag for 2017 – annulationssøgsmål – umiddelbart og individuelt berørt – antagelse til realitetsbehandling – væsentlige formkrav – bekræftelse af, at afgørelsen er autentisk – begrundelsespligt – ret til en effektiv domstolsbeskyttelse – ulovlighedsindsigelse – begrænsning af dommens tidsmæssige virkninger«

I sag T-411/17,

Landesbank Baden-Württemberg, Stuttgart (Tyskland), ved advokaterne H. Berger og K. Rübsamen,

sagsøger,

mod

Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen) ved advokaterne A. Martin-Ehlers, S. Raes, T. Van Dyck og A. Kopp,

sagsøgt,

støttet af

Europa-Kommissionen ved A. Steiblytė og K.-P. Wojcik, som befuldmægtigede,

intervenient,

angående et søgsmål i henhold til artikel 263 TEUF med påstand om annulation af den afgørelse om beregningen af ex ante-bidrag for 2017 til Den Fælles Afviklingsfond, som Afviklingsinstansen traf på sit eksekutivmøde den 11. april 2017 (SRB/ES/SRF/2017/05), for så vidt som den vedrører sagsøgeren,

har

RETTEN (Ottende Udvidede Afdeling),

^{*} Processprog: tysk.

sammensat af afdelingsformanden, A.M. Collins, og dommerne M. Kancheva, R. Barents, J. Passer (refererende dommer) og G. De Baere,

justitssekretær: fuldmægtig S. Bukšek Tomac,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 12. december 2019,

afsagt følgende

Dom

Retsforskrifter

- 1 Den foreliggende sag henhører under den anden søjle i bankunionen vedrørende den fælles afviklingsmekanisme, som blev oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15. juli 2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT 2014, L 225, s. 1). Oprettelsen af den fælles afviklingsmekanisme har til formål at styrke integrationen af afviklingsrammen i medlemsstaterne i euroområdet og i de medlemsstater uden for euroområdet, der vælger at deltage i den fælles tilsynsmekanisme (herefter »de deltagende medlemsstater«).
- 2 Denne sag vedrører nærmere bestemt Den Fælles Afviklingsfond (Afviklingsfonden), som blev oprettet ved artikel 67, stk. 1, i forordning nr. 806/2014. Afviklingsfonden finansieres via institutternes bidrag, der opkræves på nationalt plan, navnlig i form af ex ante-bidrag, i overensstemmelse med samme forordnings artikel 67, stk. 4. I henhold til den nævnte forordnings artikel 3, stk. 1, nr. 13), er et institut et kreditinstitut eller et investeringsselskab, der er omfattet af tilsyn på et konsolideret grundlag i overensstemmelse med samme forordnings artikel 2, litra c). Bidragene overføres på EU-plan i overensstemmelse med den mellemstatslige aftale om overførsel og gensidiggørelse af bidrag til Afviklingsfonden, som blev undertegnet i Bruxelles (Belgien) den 21. maj 2014.
- 3 Artikel 70 i forordning nr. 806/2014, der har overskriften »Ex ante-bidrag«, bestemmer følgende:

»1. De enkelte institutters individuelle bidrag opkræves mindst en gang om året og beregnes pro rata på grundlag af deres samlede passiver (eksklusive kapitalgrundlag) [minus] dækkede indskud i forhold til de samlede passiver (eksklusive kapitalgrundlag) [minus] dækkede indskud for alle de institutter, der er meddelt tilladelse på alle de deltagende medlemsstaters område.

2. Hvert år beregner Afviklingsinstansen efter høring af ECB eller den kompetente nationale myndighed og i tæt samarbejde med de nationale afviklingsmyndigheder de individuelle bidrag for at sikre, at de bidrag, der skal betales af alle de institutter, der er meddelt tilladelse på alle de deltagende medlemsstaters område, ikke overstiger 12,5% af målniveauet.

Hvert år beregnes de enkelte institutters bidrag på grundlag af:

- a) et fast bidrag, der baseres pro rata i forhold til et instituts passiver eksklusive kapitalgrundlag og dækkede indskud i forhold til de samlede passiver eksklusive kapitalgrundlag og dækkede indskud for alle de institutter, der er meddelt tilladelse på de deltagende medlemsstaters område og
- b) et risikoafpasset bidrag, der baseres på kriterierne i artikel 103, stk. 7, i direktiv 2014/59/EU, og tager hensyn til proportionalitetsprincippet uden at skabe forvridninger mellem medlemsstaternes banksektorstrukturer.

Forholdet mellem det faste bidrag og det risikoafpassede bidrag skal tage hensyn til en afbalanceret fordeling af bidragene på tværs af forskellige banktyper.

Under alle omstændigheder må de samlede individuelle bidrag, som beregnet i henhold til litra a) og b), fra alle de institutter, der er meddelt tilladelse på alle de deltagende medlemsstaters område, årligt ikke overstige 12,5% af målniveauet.

[...]

6. De delegerede retsakter, der præciserer, hvordan bidrag afpasses forholdsmæssigt efter institutternes risikoprofil, og som vedtages af Kommissionen i henhold til artikel 103, stk. 7, i direktiv 2014/59/EU, finder anvendelse.

7. Rådet vedtager efter forslag fra Kommissionen og inden for rammerne af den i stk. 6 omhandlede delegerede retsakt gennemførelsesretsakter med henblik på at fastsætte betingelserne for gennemførelsen af stk. 1, 2 og 3, og navnlig for så vidt angår:

- a) anvendelsen af beregningsmetoden for individuelle bidrag
- b) de praktiske bestemmelser vedrørende inddeling af institutterne efter de risikofaktorer, der er nærmere fastlagt i den delegerede retsakt.«

4 Forordning nr. 806/2014 er, for så vidt angår disse ex ante-bidrag, blevet suppleret ved Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2015/81 af 19. december 2014 om ensartede betingelser for anvendelse af forordning nr. 806/2014 for så vidt angår ex ante-bidrag til Afviklingsfonden (EUT 2015, L 15, s. 1).

5 Forordning nr. 806/2014 og gennemførelsesforordning 2015/81 henviser i øvrigt til visse bestemmelser i to andre retsakter:

- dels Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT 2014, L 173, s. 190)
- dels Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/63 af 21. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59 for så vidt angår ex ante-bidrag til afviklingsfinansieringsordninger (EUT 2015, L 11, s. 44).

- 6 Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen) blev oprettet som et EU-agentur (artikel 42 i forordning nr. 806/2014). Den omfatter bl.a. plenarmøder og eksekutivmøder (artikel 43, stk. 5, i forordning nr. 806/2014). På eksekutivmødet har Afviklingsinstansen til opgave at træffe alle afgørelser med henblik på at gennemføre forordning nr. 806/2014, medmindre andet er bestemt i denne forordning [artikel 54, stk. 1, litra b), i forordning nr. 806/2014].

Tvistens baggrund

- 7 Sagsøgeren, Landesbank Baden-Württemberg, er et kreditinstitut, som er etableret i Tyskland. Sagsøgeren er tilsluttet institutsikringsordningen (herefter »IPS«) i Sparkassen-Finanzgruppe (finansgruppen for sparekasser, Tyskland).
- 8 Den 26. januar 2017 indgav sagsøgeren sin indberetning med henblik på ex ante-bidraget for 2017 til den tyske afviklingsmyndighed, Bundesanstalt für Finanzmarktstabilisierung (det tyske organ for stabilisering af finansmarkederne, herefter »FMSA«).
- 9 Ved afgørelse af 11. april 2017 om beregning af ex ante-bidrag for 2017 til Afviklingsfonden (SRB/ES/SRF/2017/05, herefter »den anfægtede afgørelse«) fastsatte Afviklingsinstansen på sit eksekutivmøde i henhold til artikel 54, stk. 1, litra b), og artikel 70, stk. 2, i forordning nr. 806/2014 størrelsen af ex ante-bidraget for hvert enkelt institut, herunder sagsøgeren, for 2017.
- 10 Ved opkrævningsmeddelelse af 21. april 2017, modtaget den 24. april 2017, underrettede FMSA sagsøgeren om, at Afviklingsinstansen havde fastsat bankens ex ante-bidrag for 2017 til Afviklingsfonden, og oplyste den om det beløb, der skulle betales til Restruktureringsfonds (omstruktureringsfonden, Tyskland) (herefter »opkrævningsmeddelelsen«). FMSA vedlagde opkrævningsmeddelelsen to dokumenter, nemlig en tysk version af den anfægtede afgørelses tekst, uden det i denne tekst nævnte bilag, og et dokument med overskriften »Detaljerede oplysninger om beregningen (risikojusteret): Ex ante-bidrag til [Afviklingsfonden] for 2017« (herefter »dokumentet med overskriften »Detaljerede oplysninger om beregningen««).

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 11 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 30. juni 2017 har sagsøgeren anlagt nærværende søgsmål.
- 12 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 29. september 2017 har Kommissionen anmodet om tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for Afviklingsinstansens påstande.
- 13 Ved afgørelse af 13. november 2017 har formanden for Rettens Ottende Afdeling (i den tidligere sammensætning) imødekommet Kommissionens interventionsanmodning.
- 14 Efter forslag fra Rettens Ottende Afdeling (i den tidligere sammensætning) har Retten i henhold til artikel 28 i Rettens procesreglement besluttet at henvise sagen til et udvidet dommerkollegium.
- 15 Ved en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse vedtaget den 12. februar 2019 i medfør af procesreglementets artikel 89 har Retten for det første opfordret Afviklingsinstansen til at fremlægge dels en fuldstændig kopi af den originale anfægtede afgørelse inklusive bilaget, dels alle de mellemkommende afgørelser, som er truffet af Afviklingsinstansen, og som ligger til grund for beregningen af ex ante-bidraget for 2017. Retten har for det andet opfordret

Afviklingsinstansen til at beskrive proceduren for vedtagelse af den anfægtede afgørelse ved at fremlægge dokumentation. Afviklingsinstansen er for det tredje blevet opfordret til med hensyn til oplysningerne i tabellen vedrørende intervallerne for risikojusteringsmultiplikatoren, der er offentliggjort på Afviklingsinstansens websted, og som er nævnt i svarskriftets punkt 154 og duplikkens punkt 102, at præcisere datoen for den første offentliggørelse af disse oplysninger. Afviklingsinstansen er for det fjerde blevet opfordret til at angive de værdier for multiplikatoren for IPS-indikatoren og for risikojusteringsmultiplikatoren, som er anvendt i forbindelse med den anfægtede afgørelse for de andre institutter, som er nævnt i bilag A.12 til stævningen.

- 16 Ved processkrift af 20. marts 2019 har Afviklingsinstansen svaret på denne foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse. Hvad angår anmodningen om fremlæggelse af dokumenter har Afviklingsinstansen i det væsentlige anført, at den af fortrolighedshensyn ikke kan fremlægge dem. Den har derfor anmodet Retten om at anordne bevisoptagelse.
- 17 Ved kendelse af 10. april 2019 har Retten på grundlag af dels artikel 24, stk. 1, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, dels procesreglementets artikel 91, litra b), artikel 92, stk. 3, og artikel 103, pålagt Afviklingsinstansen at fremlægge ikke-fortrolige og fortrolige udgaver af fuldstændige kopier af den originale anfægtede afgørelse inklusive bilaget, af alle de mellemkommende afgørelser, som er truffet af Afviklingsinstansen, og som ligger til grund for beregningen af ex ante-bidraget for 2017, af al dokumentation vedrørende proceduren for vedtagelse af den anfægtede afgørelse og de multiplikatorværdier, som er omhandlet i præmis 15 ovenfor.
- 18 Ved processkrift af 3. maj 2019 har Afviklingsinstansen svaret på kendelsen af 10. april 2019. Hvad angår den anfægtede afgørelse har Afviklingsinstansen forklaret, at bilaget til denne blev vedtaget i XLSX-format. Det dokument, som blev fremlagt for Retten, var imidlertid i PDF-format. Hvad angår de mellemkommende afgørelser har Afviklingsinstansen fremlagt dels afgørelser vedrørende beregningen af ex ante-bidragene for 2016, dels udkast til afgørelser og sammenfattende notater (cover notes). Endelig har Afviklingsinstansen givet visse oplysninger vedrørende de multiplikatorværdier, som er omhandlet i præmis 15 ovenfor.
- 19 Med henblik på at gøre det muligt for Afviklingsinstansen at supplere det svar, som er omhandlet i præmis 18 ovenfor, vedtog Retten den 9. september 2019 endnu en kendelse om bevisoptagelse.
- 20 Ved processkrift af 26. september 2019 har Afviklingsinstansen svaret på kendelsen af 9. september 2019 og fremlagt for det første en kopi i PDF-format af den anfægtede afgørelses tekst og, med hensyn til bilaget til denne, en USB-nøgle med en fil i XLSX-format i ikke-fortrolig og fortrolig udgave. Afviklingsinstansen har for det andet fremlagt 11 dokumenter i ikke-fortrolig og fortrolig udgave, som beskriver proceduren for dets eksekutivmødes vedtagelse af de udkast til afgørelser, som er indeholdt i eller vedlagt som bilag til de sammenfattende notater, som er omhandlet i præmis 18 ovenfor. Endelig har Afviklingsinstansen fremlagt en anonymiseret tabel med de multiplikatorværdier, som er omhandlet i præmis 15 ovenfor.
- 21 Ved kendelse af 10. oktober 2019 har Retten efter den i procesreglementets artikel 103, stk. 1, fastsatte undersøgelse fjernet alle de fortrolige udgaver af de dokumenter, som Afviklingsinstansen fremlagde som svar på kendelserne om bevisoptagelse af 10. april og 9. september 2019, fra sagsakterne, og fastslået, at de ikke-fortrolige udgaver af de sammenfattende notater, som er omhandlet i præmis 18 ovenfor, indeholdt udeladte passager, som både var relevante for tvisten og ikke-fortrolige. Retten pålagde derfor Afviklingsinstansen at fremlægge nye, ikke-fortrolige udgaver af disse notater.

- 22 Ved processkrift af 18. oktober 2019 har Afviklingsinstansen efterkommet denne kendelse.
- 23 Ved skrivelser af 6. november 2019 har sagsøgeren og Kommissionen indgivet deres bemærkninger til Afviklingsinstansens svar på foranstaltningen med henblik på sagens tilrettelæggelse af 12. februar 2019, kendelserne om bevisoptagelse af 10. april og 9. september 2019 og kendelsen af 10. oktober 2019.
- 24 Sagsøgeren har i det væsentlige nedlagt følgende påstande:
- Den anfægtede afgørelse annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren.
 - Afviklingsinstansen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.
- 25 Afviklingsinstansen har i det væsentlige nedlagt følgende påstande:
- Sagen afvises, eller Afviklingsinstansen frifindes.
 - Subsidiært, og for det tilfælde, at Retten annullerer den anfægtede afgørelse, udskydes virkningerne af annulationen i seks måneder fra det tidspunkt, hvor dommen er blevet endelig.
 - Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne.
- 26 Kommissionen har ikke afgivet interventionsindlæg inden for den fastsatte frist.

Retlige bemærkninger

Formaliteten

- 27 Afviklingsinstansen har i sine skriftlige indlæg i det væsentlige bestridt, at sagsøgeren har kompetence til at anlægge sag med påstand om annulation af den anfægtede afgørelse, idet den har gjort gældende, at sagsøgeren ikke var umiddelbart og individuelt berørt af denne, og at alene opkrævningsmeddelelsen kunne have indvirkning på sagsøgerens situation.
- 28 Det må konstateres, at Domstolen i dom af 3. december 2019, Iccrea Banca (C-414/18, EU:C:2019:1036, præmis 65), i det væsentlige har fastslået, at selv om adressaterne for Afviklingsinstansens beslutninger vedrørende ex ante-bidrag til Afviklingsfonden i henhold til artikel 5, stk. 1, i gennemførelsesforordning 2015/81 er de nationale afviklingsmyndigheder, er de institutter, der skal betale bidragene, uden tvivl umiddelbart og individuelt berørt af disse beslutninger.
- 29 Det følger heraf, at sagsøgeren har kompetence til at anlægge sag med påstand om annulation af den anfægtede afgørelse, hvilket Afviklingsinstansen har anerkendt i retsmødet, og hvilket er noteret i protokollatet fra retsmødet.
- 30 Hvad angår Afviklingsinstansens argument om, at søgsmålet er »rettet direkte [...] mod de forordninger og direktiver, som vedrører ordningen for beregning af ex ante-bidrag«, og af denne grund bør afvises, bemærkes, at nærværende søgsmål udelukkende vedrører annulation af den anfægtede afgørelse. Delegeret forordning 2015/63 er ikke genstand for en annulationspåstand, men udgør den almengyldige retsakt, som sagsøgeren har rejst en ulovlighedsindsigelse mod.

- 31 Det skal i denne henseende tilføjes, at i henhold til artikel 277 TEUF kan hver part i en retstvist, der angår en almenyldig retsakt vedtaget af en institution, et organ, et kontor eller et agentur under Unionen – uanset udløbet af den frist, der er fastsat i artikel 263, stk. 6, TEUF – for Unionens retsinstanser påberåbe sig de i artikel 263, stk. 2, TEUF nævnte grunde og gøre gældende, at retsakten ikke kan finde anvendelse.
- 32 For så vidt som nærværende søgsmål er rettet mod en afgørelse vedtaget af Afviklingsinstansen på grundlag af en almenyldig retsakt, der er vedtaget af en EU-institution, kan dette søgsmål følgelig ikke afvises i sin helhed eller delvist som følge af den blotte omstændighed, at sagsøgeren i forbindelse med dette søgsmål har gjort gældende, at denne retsakt ikke finder anvendelse i henhold til artikel 277 TEUF.
- 33 For så vidt som den generelle retsakt, hvis ulovlighed påberåbes, ifølge fast retspraksis skal finde direkte eller indirekte anvendelse på den sag, der er genstand for søgsmålet, og der skal være en direkte retlig forbindelse mellem den anfægtede individuelle afgørelse og den pågældende generelle retsakt (jf. dom af 17.2.2017, Islamic Republic of Iran Shipping Lines m.fl. mod Rådet, T-14/14 og T-87/14, EU:T:2017:102, præmis 55 og den deri nævnte retspraksis), er det i øvrigt tilstrækkeligt at bemærke, at den anfægtede afgørelse som en del af retsgrundlaget for denne nævner delegeret forordning 2015/63 – som sagsøgeren har gjort gældende er ulovlig for så vidt angår artikel 4-7 og 9 samt bilag I hertil (jf. præmis 35 nedenfor). Det fremgår desuden af sagsakterne, at sagsøgerens ex ante-bidrag for 2017 er blevet beregnet efter den metode, der kaldes »risikojusteret« og dermed netop i henhold til navnlig de nævnte bestemmelser i delegeret forordning 2015/63.
- 34 Det følger af ovenstående betragtninger, at nærværende søgsmål kan antages til realitetsbehandling både hvad angår påstanden om annullation af den anfægtede afgørelse og hvad angår den af sagsøgeren rejste ulovlighedsindsigelse.

Realiteten

- 35 Sagsøgeren har til støtte for søgsmålet fremsat seks anbringender.
- Det første anbringende vedrører en tilsidesættelse af artikel 296, stk. 2, TEUF og artikel 41, stk. 1, og artikel 41, stk. 2, litra c), i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«) som følge af, at den anfægtede afgørelse er utilstrækkeligt begrundet.
 - Det andet anbringende vedrører en tilsidesættelse af chartrets artikel 41, stk. 1, og artikel 41, stk. 2, litra a), som følge af, at sagsøgeren ikke blev hørt.
 - Det tredje anbringende vedrører en tilsidesættelse af chartrets artikel 47, stk. 1, som følge af, at den anfægtede afgørelse ikke kan kontrolleres.
 - Det fjerde anbringende vedrører en tilsidesættelse af artikel 103, stk. 7, litra h), i direktiv 2014/59, af artikel 113, stk. 7, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT 2013, L 176, s. 1), af artikel 6, stk. 5, første punktum, i delegeret forordning (EU) nr. 2015/63, af chartrets artikel 16 og 20 og af proportionalitetsprincippet som følge af anvendelsen af multiplikatoren for IPS-indikatoren.

- Det femte anbringende vedrører en tilsidesættelse af chartrets artikel 16 og proportionalitetsprincippet som følge af anvendelsen af risikojusteringsmultiplikatoren.
 - Det sjette anbringende vedrører ulovlighed af artikel 4-7 og 9 i delegeret forordning 2015/63 og af bilag I til denne forordning.
- 36 Anbringendet vedrørende ufravigelige retsregler som følge af tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter, som Unionens retsinstanser skal behandle af egen drift, skal undersøges først (jf. i denne retning dom af 2.4.1998, Kommissionen mod Sytraval og Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, præmis 67, af 30.3.2000, VBA mod Florimex m.fl., C-265/97 P, EU:C:2000:170, præmis 114, af 6.3.2003, Westdeutsche Landesbank Girozentrale og Land Nordrhein-Westfalen mod Kommissionen, T-228/99 og T-233/99, EU:T:2003:57, præmis 143, og af 28.11.2019, Banco Cooperativo Español mod SRB, T-323/16, EU:T:2019:822, præmis 70 og den deri nævnte retspraksis).
- 37 Tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter omfatter navnlig manglende bekræftelse af en retsakts autenticitet (jf. i denne retning dom af 15.6.1994, Kommissionen mod BASF m.fl., C-137/92 P, EU:C:1994:247, præmis 75 og 76, og af 6.4.2000, Kommissionen mod ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, præmis 40 og 41) og manglende eller utilstrækkelig begrundelse (jf. dom af 15.6.2017, Spanien mod Kommissionen, C-279/16 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2017:461, præmis 22 og den deri nævnte retspraksis), idet sidstnævnte spørgsmål er genstand for det første annulationsanbringende, der skal behandles sammen med det tredje og det sjette anbringende.

Bekræftelsen af, at den anfægtede afgørelse er autentisk

- 38 Det skal bemærkes, at da det intellektuelle og formelle element udgør et udeleligt hele, er den skriftlige udformning af retsakten det nødvendige udtryk for viljen hos den vedtagende myndighed (dom af 15.6.1994, Kommissionen mod BASF m.fl., C-137/92 P, EU:C:1994:247, præmis 70, af 6.4.2000, Kommissionen mod ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, præmis 38, og af 28.11.2019, Banco Cooperativo Español mod SRB, T-323/16, EU:T:2019:822, præmis 74).
- 39 Bekræftelsen af, at en retsakt er autentisk, har til formål at sikre retssikkerheden ved at fastnagle den tekst, der er vedtaget af retsaktsens ophavsmand, og udgør en væsentlig formforskrift (dom af 15.6.1994, Kommissionen mod BASF m.fl., C-137/92 P, EU:C:1994:247, præmis 75 og 76, af 6.4.2000, Kommissionen mod ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, præmis 40 og 41, og af 28.11.2019, Banco Cooperativo Español mod SRB, T-323/16, EU:T:2019:822, præmis 75).
- 40 Det er ligeledes allerede blevet fastslået, at en væsentlig formforskrift tilsidesættes, når det ikke bekræftes, at en retsakt er autentisk, og det er ikke nødvendigt derudover at føre bevis for, at retsakten er behæftet med en anden mangel, eller at den manglende bekræftelse af, at den er autentisk, har voldt den, der påberåber sig den, skade (dom af 6.4.2000, Kommissionen mod ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, præmis 42, og af 28.11.2019, Banco Cooperativo Español mod SRB, T-323/16, EU:T:2019:822, præmis 76).
- 41 Kontrollen med, at det formelle krav om bekræftelse af, at retsakten er autentisk, er opfyldt, og dermed kontrollen med utvetydigheden af retsakten, er en forudsætning for enhver anden form for kontrol, f.eks. med, at den udstedende myndighed har kompetence, at kollegialitetsprincippet er blevet overholdt, og med, at forpligtelsen til at begrunde retsakter er opfyldt (dom af 6.4.2000, Kommissionen mod ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, præmis 46, og af 28.11.2019, Banco Cooperativo Español mod SRB, T-323/16, EU:T:2019:822, præmis 77).

- 42 Hvis Unionens retsinstanser i forbindelse med prøvelsen af den retsakt, der er forelagt for dem, konstaterer, at det ikke er blevet forskriftsmæssigt bekræftet, at den er autentisk, skal de af egen drift inddrage det anbringende, at en væsentlig formforskrift er blevet tilsidesat, idet der ikke er sket forskriftsmæssig bekræftelse af, at retsakten er autentisk, og derfor annullere den retsakt, der er behæftet med en sådan mangel (dom af 6.4.2000, Kommissionen mod ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, præmis 51, og af 28.11.2019, Banco Cooperativo Español mod SRB, T-323/16, EU:T:2019:822, præmis 78).
- 43 Det er i den forbindelse uden betydning, at den manglende bekræftelse af, at retsakten er autentisk, ikke har voldt nogen af sagens parter skade. Bekræftelse af, at retsakter er autentiske, er en væsentlig formforskrift som omhandlet i artikel 263 TEUF af afgørende betydning for retssikkerheden, og tilsidesættelse af denne formforskrift medfører annulation af den retsakt, der er behæftet med manglen, uden at det er nødvendigt at føre bevis for en skade (dom af 6.4.2000, Kommissionen mod ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, præmis 52, og af 28.11.2019, Banco Cooperativo Español mod SRB, T-323/16, EU:T:2019:822, præmis 79; jf. ligeledes i denne retning dom af 8.9.2016, Goldfish m.fl. mod Kommissionen, T-54/14, EU:T:2016:455, præmis 47).
- 44 I det foreliggende tilfælde har Afviklingsinstansen i sit svar på den foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse, der blev vedtaget den 12. februar 2019, anført, at den anfægtede afgørelse blev vedtaget ved skriftlig procedure i overensstemmelse med artikel 7, stk. 5, og artikel 9 i procedurereglerne for Afviklingsinstansens eksekutivmøde, således som disse er vedtaget ved afgørelse truffet af Afviklingsinstansen på plenarmødet den 29. april 2015 (SRB/PS/2015/8), iværksat ved fremsendelse af dokumenter, der navnlig indeholdt et dokument i DOC-format svarende til udkastet til den anfægtede afgørelses tekst og et dokument i XLSX-format svarende til udkastet til det bilag, der henvises til i den anfægtede afgørelses tekst, pr. e-mail til medlemmerne af Afviklingsinstansens eksekutivmøde.
- 45 Det fremgår i denne henseende af Afviklingsinstansens svar på kendelsen af 10. april 2019, at Afviklingsinstansens sekretariat den 11. april 2017 – efter at alle medlemmerne af eksekutivmødet, ligeledes ved e-mail, havde godkendt de to dokumenter, der er nævnt i præmis 44 ovenfor, som ændret under proceduren – printede dokumentet i DOC-format (den anfægtede afgørelses tekst, uden bilaget), og at Afviklingsinstansens formand underskrev dette dokument og følgesedlen til sagen. Den underskrevne udgave af dette dokument opbevares i Afviklingsinstansens lokaler.
- 46 Afviklingsinstansen har i sit svar på kendelsen af 10. april 2019 fremlagt en kopi af denne underskrevne udgave af den anfægtede afgørelses tekst og en kopi af den nævnte følgeseddel.
- 47 Det må imidlertid konstateres, at Afviklingsinstansen ikke har fremlagt bevis for, at bilaget til den anfægtede afgørelse er autentisk, hvilket bilag er et elektronisk dokument i XLSX-format, som indeholder ex ante-bidragsbeløbene og dermed udgør en væsentlig del af denne afgørelse.
- 48 Afviklingsinstansen har nemlig ikke fremlagt nogen udgave af bilaget til den anfægtede afgørelse, som har en elektronisk underskrift, på trods af at dette bilag på ingen måde hænger uløseligt sammen med den anfægtede afgørelses tekst.

- 49 Med hensyn til den følgeseddel, som er nævnt i præmis 45 ovenfor – med angivelsen »Attachment(s): 2« [Bilag: 2], der teoretisk må betyde, at denne seddel, da den blev underskrevet i hånden af Afviklingsinstansens formand, var ledsaget af to bilag, nemlig den anfægtede afgørelses tekst og en printet udgave af bilaget – må det konstateres, at den reelt ikke godtgør, at der forelå to bilag, som den tilmed ikke engang angiver, hvad var.
- 50 Afviklingsinstansen har i øvrigt i retsmødet anført, at den ikke printede bilaget, der som allerede nævnt er et dokument i XLSX-format, dvs. et elektronisk dokument. Underskriften kunne derfor kun være elektronisk, og dette dokument kunne således ikke fysisk vedlægges en følgeseddel udfærdiget i papirform.
- 51 Afviklingsinstansen har imidlertid kun nævnt en underskrift hvad angår den anfægtede afgørelses tekst. Afviklingsinstansen har ikke godtgjort, at dette bilag blev underskrevet elektronisk af Afviklingsinstansens formand.
- 52 Hvad angår det argument, som Afviklingsinstansen fremførte i retsmødet, om, at dette bilag skulle have været tilgængeligt i et dokumentsystem, der benævnes ARES (Advanced Records System), på tidspunktet for underskrivelsen af følgesedlen, må det konstateres, at dette argument er nyt og derfor må afvises, ligesom det under alle omstændigheder er grundløst.
- 53 Det skal i denne henseende bemærkes, at følgesedlen ikke indeholder noget bevis for dette argument og endnu mindre nogen oplysning, der gør det muligt at godtgøre en uadskillelig forbindelse mellem denne seddel, som er underskrevet i hånden af Afviklingsinstansens formand, og et dokument, der angiveligt findes i ARES, og som skulle svare til bilaget til den anfægtede afgørelse, således som denne er fremlagt for Retten.
- 54 Når alt kommer til alt, kan en håndskreven underskrift på en følgeseddel, der nævner to bilag uden hverken at angive, hvilke bilag der er tale om, eller efterfølgende være uadskilleligt forbundet med dem, og når der tilmed i realiteten kun var ét bilag til denne seddel, ikke bekræfte autenticiteten af et andet dokument – nemlig bilaget i XLSX-format – som angiveligt findes i ARES.
- 55 Det fremgår af ovenstående betragtninger, at kravet om bekræftelse af, at den anfægtede afgørelse er autentisk, ikke er opfyldt.
- 56 Retten finder det af hensyn til en forsvarlig retspleje hensigtsmæssigt ligeledes at tage stilling til det første anbringende vedrørende tilsidesættelse af begrundelsespligten, til det tredje anbringende vedrørende tilsidesættelse af sagsøgerens ret til en effektiv domstolsbeskyttelse og til det sjette anbringende vedrørende en ulovlighedsindsigelse mod visse bestemmelser i delegeret forordning 2015/63, idet disse forskellige anbringender skal behandles samlet.

Det første, det tredje og det sjette anbringende, der behandles samlet, vedrørende henholdsvis tilsidesættelse af begrundelsespligten, tilsidesættelse af retten til en effektiv domstolsbeskyttelse og en ulovlighedsindsigelse vedrørende delegeret forordning 2015/63

– Parternes argumenter

- 57 Sagsøgeren har gjort gældende, at Afviklingsinstansen har tilsidesat begrundelsespligten og sagsøgerens ret til en effektiv domstolsbeskyttelse som følge af, at den anfægtede afgørelse er utilstrækkeligt begrundet.

- 58 Sagsøgeren har anført, at en afgørelse, hvorved der kræves betaling af en afgift, ifølge retspraksis kun er tilstrækkeligt begrundet i henseende til domstolsprøvelsen, når den indeholder en nøjagtig og detaljeret opgørelse af de dele af fordringen, for hvilke den skaber fuldbyrdsgrundlag.
- 59 I det foreliggende tilfælde er begrundelseskravene i øvrigt høje som følge af kompleksiteten af risikojusteringen, størrelsen af den pålagte økonomiske byrde og den skønsmargen, som Afviklingsinstansen råder over.
- 60 Imidlertid indeholdt ingen af de dokumenter, der blev fremsendt til sagsøgeren som bilag til opkrævningsmeddelelsen, de oplysninger, som banken har brug for for at vurdere rigtigheden af beregningen af dens bidrag, både i forhold til beregningen af det årlige basisbidrag og i forhold til afpasningen af dette bidrag efter risikoprofilen.
- 61 Den blotte gengivelse af oplysninger, der udelukkende vedrører sagsøgeren, er åbenbart utilstrækkelig.
- 62 Sagsøgeren har tilføjet, at Afviklingsinstansen ikke kan begrunde den manglende overholdelse af begrundelsespligten med fortrolighedskrav vedrørende de oplysninger om de andre institutter, som er nødvendige for at kontrollere beregningen. Sagsøgeren har henvist til artikel 84, stk. 3, i direktiv 2014/59 og til den oplysningspligt, som kreditinstitutterne er pålagt ved artikel 431 ff. i forordning nr. 575/2013.
- 63 Afviklingsinstansen har således tilsidesat begrundelsespligten væsentligt og i flere henseender, hvilket bør føre til annullation af den anfægtede afgørelse. Den anførte begrundelse gør det hverken muligt for institutterne eller FMSA at efterprøve og kontrollere beregningen af bidraget. Selv Retten kan ikke prøve den anfægtede afgørelse, og den kan dermed ikke selv overholde begrundelsespligten. Den dom, som Retten skal afsige, vil uundgåeligt tilsidesætte den ret til en retfærdig rettergang, som er fastsat i chartrets artikel 47, stk. 2.
- 64 Ifølge sagsøgeren viser tilsidesættelsen af begrundelsespligten, at der kan foreligge materielle mangler, der ikke kan konstateres, netop i mangel af en fuldstændig begrundelse.
- 65 Af de samme årsager har Afviklingsinstansen ligeledes tilsidesat sagsøgerens ret til en effektiv domstolsbeskyttelse. I mangel af en tilstrækkelig begrundelse for den anfægtede afgørelse kan Retten nemlig ikke sikre sig, at den hviler på et tilstrækkeligt solidt faktuel grundlag, og end ikke vurdere sandsynligheden i abstrakt forstand af de oplysninger og værdier samt de trin, der ligger til grund for beregningen af det omtvistede bidrag.
- 66 Endelig har sagsøgeren under henvisning til artikel 277 TEUF anført, at den anfægtede afgørelse ligeledes skal annulleres med den begrundelse, at artikel 4-7 og 9 i delegeret forordning 2015/63 samt bilag I hertil selv tilsidesætter princippet om en effektiv domstolsbeskyttelse, for så vidt som de skaber et komplekst system til fastsættelse af bidrag, der er kendetegnet ved talrige skønsmålinger samt en fuldstændig uigennemsigtig karakter, og hvor Afviklingsinstansen ved dets anvendelse ikke er i stand til at give en begrundelse for den individuelle byrde, der pålægges institutterne, som kan efterprøves og kontrolleres.
- 67 Afviklingsinstansen har bestridt disse argumenter, hvilket Kommissionen i det væsentlige har støttet.

- 68 Afviklingsinstansen har først anført, at begrundelsen for den anfægtede afgørelse er tilstrækkelig ikke blot i henseende til de nationale afviklingsmyndigheders mulighed for at forstå, hvordan beregningen er foretaget, men også generelt.
- 69 Dernæst har Afviklingsinstansen påberåbt sig flere kontekstbestemte forhold, som efter dens opfattelse kan have en indvirkning på rækkevidden af begrundelsespligten.
- 70 For det første var både FMSA og institutterne involveret i proceduren for beregning af ex ante-bidragene.
- 71 For det andet er den metodologi, der skal anvendes til beregning af ex ante-bidragene, klart angivet i den gældende lovgivning, navnlig i artikel 70, stk. 1 og 2, i forordning nr. 806/2014 og i afdeling 2 i og bilag I til delegeret forordning 2015/63.
- 72 For det tredje følger det af retspraksis, at en afgørelse, der er på linje med fast afgørelsespraksis, kan begrundes summarisk, navnlig ved henvisning til denne praksis.
- 73 Afviklingsinstansen har desuden gjort gældende, at begrundelsespligten over for sagsøgeren – i modsætning til, hvad denne hævder – ikke er så vidtgående, at den skal gøre det muligt for sagsøgeren præcist at vurdere, om beregningerne er korrekte eller ej. Dette kan udledes af retspraksis vedrørende andre områder af EU-retten, navnlig konkurrenceretten.
- 74 I denne sammenhæng har Afviklingsinstansen fremhævet den omstændighed, at ex ante-bidragene fra de (ca.) 3 500 institutter er indbyrdes forbundne, for så vidt som summen af alle bidragene skal svare til det årlige målniveau, og at beregningen af sagsøgerens bidrag følgelig ikke alene er baseret på de oplysninger, som denne har fremsendt, men også på de oplysninger, der er fremsendt af de 3 500 andre institutter, og som har tilknytning til de særlige forhold vedrørende disse institutters aktivitet, til deres ansvarsområder og til deres risiko, som Afviklingsinstansen vurderede i forbindelse med den anfægtede afgørelse ved en relativ rangordning af institutterne. Disse oplysninger er fortrolige. Begrundelsespligten skal derfor afvejes i forhold til den forpligtelse, der er pålagt Afviklingsinstansen til at beskytte forretningshemmeligheder i forhold til alle de berørte virksomheder.
- 75 Det fremgår endvidere af retspraksis, at rækkevidden af begrundelsespligten ligeledes kan begrænses af tvingende hensyn til Unionens eller medlemsstaternes sikkerhed eller varetagelsen af deres internationale forbindelser.
- 76 Endelig ville deling af alle fortrolige oplysninger om alle institutter i de deltagende medlemsstater med hver national afviklingsmyndighed gå videre end, hvad der kræves efter artikel 5, stk. 1, i gennemførelsesforordning 2015/81.
- 77 Følgelig er den detaljeringsgrad, som er valgt til begrundelsen for den anfægtede afgørelse, tilstrækkelig.
- 78 For så vidt som sagsøgeren har anført, at retten til en effektiv domstolsbeskyttelse kræver, at Retten er i stand til at genberegne bidraget, har Afviklingsinstansen anført, at denne fortolkning af legalitetskontrollen er for bred og ikke i overensstemmelse med den eksisterende retspraksis på området. Retten til en effektiv domstolsbeskyttelse skal nemlig vurderes i sammenhæng med den institutionelle ligevægt, der er indført ved forordning nr. 806/2014 og gennemførelsesforordning 2015/81. Afviklingsinstansen har ansvaret for at beregne ex ante-bidragene. Retten skal derfor

ikke sætte sin egen afgørelse i stedet for Afviklingsinstansens afgørelse ved at genberegne bidraget. I den foreliggende sag er Retten i stand til at efterprøve lovligheden af den anfægtede afgørelse ved at tage de relevante retsforskrifter i betragtning. Følgelig er sagsøgerens ret til en effektiv domstolsbeskyttelse ikke tilsidesat.

- 79 Under alle omstændigheder kan Retten i forbindelse med sin prøvelse anmode om fremlæggelse af oplysninger eller beviser, der er relevante for en sådan prøvelse, samtidig med at overholdelsen af fortroligheden afvejes over for behovet for i tilstrækkeligt omfang at sikre retten til en effektiv domstolsbeskyttelse, og således afhjælpe enhver mangel på oplysninger, der kan bringe denne ret i fare.
- 80 Af de samme årsager er den ulovlighedsindsigelse, som sagsøgeren har rejst med hensyn til bestemmelserne i delegeret forordning 2015/63, ugrundet.
- 81 Under alle omstændigheder er beregningen af ex ante-bidragene for 2017 – eftersom sagsøgeren ikke har fremlagt noget bevis vedrørende en angivelig fejl i denne – i princippet fortsat gyldig. Sagsøgeren har derfor ingen legitim interesse i at kræve annulation af den anfægtede afgørelse.
- 82 Afviklingsinstansen har i sit svar på et spørgsmål fra Retten i retsmødet præciseret, at muligheden i medfør af artikel 84, stk. 3, i direktiv 2014/59, som sagsøgeren har henvist til (jf. præmis 62 ovenfor), og i medfør af artikel 88, stk. 1, i forordning nr. 806/2014 for at videregive fortrolige oplysninger i summarisk eller samlet form, således at institutterne ikke kan identificeres, ikke kan komme på tale i det foreliggende tilfælde. Afviklingsinstansen har givet sagsøgeren så mange oplysninger, som den eksisterende ordning tillader.

– Rettens bemærkninger

- 83 Ifølge fast retspraksis skal den begrundelse, som kræves i henhold til artikel 296 TEUF, tilpasses karakteren af den pågældende retsakt og klart og utvetydigt angive de betragtninger, som den institution, der har udstedt retsakten, har lagt til grund, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, og således at den kompetente ret kan udøve sin prøvelsesret (jf. dom af 20.12.2017, Comunidad Autónoma de Galicia og Retegal mod Kommissionen, C-70/16 P, EU:C:2017:1002, præmis 59 og den deri nævnte retspraksis).
- 84 Det nærmere indhold af begrundelseskravet skal fastlægges i lyset af den konkrete sags omstændigheder, navnlig indholdet af den pågældende retsakt, indholdet af de anførte grunde samt den interesse, som retsaktens adressater samt andre, der må anses for umiddelbart og individuelt berørt af retsakten, kan have i begrundelsen. Det kræves ikke, at begrundelsen angiver alle de forskellige relevante faktiske og retlige momenter, da spørgsmålet, om en afgørelses begrundelse opfylder kravene efter artikel 296 TEUF, ikke blot skal vurderes i forhold til ordlyden, men ligeledes til den sammenhæng, hvori den indgår, samt under hensyn til alle de retsregler, som gælder på det pågældende område (jf. dom af 7.3.2013, Acino mod Kommissionen, T-539/10, ikke trykt i Sml., EU:T:2013:110, præmis 124 og den deri nævnte retspraksis).
- 85 I øvrigt skal begrundelsen for en retsakt være logisk og må navnlig ikke indeholde selvmodsigelser, der gør det vanskeligt at forstå de underliggende motiver for denne retsakt (dom af 15.7.2015, Pilkington Group mod Kommissionen, T-462/12, EU:T:2015:508, præmis 21 og den deri nævnte retspraksis).

- 86 Der er desuden en nær sammenhæng mellem pligten til begrundelse og den grundlæggende ret til effektiv retsbeskyttelse (generaladvokat Kokotts forslag til afgørelse Housieaux, C-186/04, EU:C:2005:70, punkt 32).
- 87 Det følger nemlig af fast retspraksis, at for at den domstolsprøvelse, der er sikret ved chartrets artikel 47, skal være effektiv, kræves det, at den berørte person kan få kendskab til begrundelsen for den anfægtede afgørelse, såvel for at sætte den pågældende i stand til at forsvare sine rettigheder bedst muligt og træffe afgørelse om, hvorvidt sagen bør prøves af den kompetente retsinstans, på grundlag af et fuldt kendskab til sagen, som for at sætte sidstnævnte fuldt ud i stand til at udøve den legalitetskontrol af afgørelsen, som påhviler den i henhold til EUF-traktaten (jf. i denne retning dom af 9.11.2017, LS Customs Services, C-46/16, EU:C:2017:839, præmis 40 og den deri nævnte retspraksis, og af 13.3.2019, AlzChem mod Kommissionen, C-666/17 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2019:196, præmis 54 og den deri nævnte retspraksis).
- 88 Indledningsvis skal det bemærkes, at selv om de afgørelser, hvorved ex ante-bidragene fastsættes, i det system, der er indført ved forordning nr. 806/2014 og gennemførelsesforordning 2015/81, meddeles de nationale afviklingsmyndigheder, berøres de institutter, der skal betale disse bidrag, herunder sagsøgeren, individuelt og umiddelbart af afgørelserne (jf. præmis 28 ovenfor).
- 89 Den interesse, som disse institutter kan have i begrundelsen, skal dermed ligeledes tages i betragtning, når rækkevidden af begrundelsespligten for de omhandlede afgørelser fastsættes (dom af 28.11.2019, Hypo Vorarlberg Bank mod SRB, T-377/16, T-645/16 og T-809/16, EU:T:2019:823, præmis 176, og af 28.11.2019, Portigon mod SRB, T-365/16, EU:T:2019:824, præmis 164).
- 90 Det er i øvrigt Afviklingsinstansen, der beregner og fastsætter ex ante-bidragene. Afviklingsinstansens afgørelser om beregning af disse bidrag er alene rettet til de nationale afviklingsmyndigheder (artikel 5, stk. 1, i gennemførelsesforordning 2015/81), og det påhviler de nationale afviklingsmyndigheder at underrette institutterne herom (artikel 5, stk. 2, i gennemførelsesforordning 2015/81) og opkræve bidragene hos institutterne på baggrund af disse afgørelser (artikel 67, stk. 4, i forordning nr. 806/2014) (dom af 28.11.2019, Hypo Vorarlberg Bank mod SRB, T-377/16, T-645/16 og T-809/16, EU:T:2019:823, præmis 204, og af 28.11.2019, Portigon mod SRB, T-365/16, EU:T:2019:824, præmis 179).
- 91 Når Afviklingsinstansen handler i henhold til artikel 70, stk. 2, i forordning nr. 806/2014, vedtager den afgørelser, som er endelige, og som berører institutterne individuelt og umiddelbart (dom af 28.11.2019, Hypo Vorarlberg Bank mod SRB, T-377/16, T-645/16 og T-809/16, EU:T:2019:823, præmis 205, og af 28.11.2019, Portigon mod SRB, T-365/16, EU:T:2019:824, præmis 180).
- 92 Det tilkommer således Afviklingsinstansen som ophavsmand til afgørelserne at begrunde disse. Denne forpligtelse kan ikke uddelegeres til de nationale afviklingsmyndigheder, og disse kan ikke råde bod på dens tilsidesættelse uden at lade hånt om Afviklingsinstansens egenskab af ophavsmand til de omhandlede afgørelser og ansvar i denne forbindelse og, henset til de nationale afviklingsmyndigheders mangfoldighed, skabe risiko for, at institutterne behandles ulige med hensyn til begrundelsen for Afviklingsinstansens afgørelser (dom af 28.11.2019, Hypo Vorarlberg Bank mod SRB, T-377/16, T-645/16 og T-809/16, EU:T:2019:823, præmis 206, og af 28.11.2019, Portigon mod SRB, T-365/16, EU:T:2019:824, præmis 181).

- 93 I den foreliggende sag er der hvad angår den anfægtede afgørelses tekst i præamblen henvist til forordning nr. 806/2014, direktiv 2014/59, gennemførelsesforordning 2015/81, delegeret forordning 2015/63 og den mellemstatslige aftale, der er nævnt i præmis 2 ovenfor, som retsgrundlag og medtaget flere angivelser vedrørende hensyntagen til de ex ante-bidrag, der blev opkrævet for 2015 og 2016. Herefter følger den anfægtede afgørelses dispositive del (»[Afviklingsinstansen] godkender [på eksekutivmødet] størrelsen af ex ante-bidragene til [Afviklingsfonden] for 2017, således som de fremgår af bilaget«) og 11 punkter, som i generelle vendinger redegør for proceduren for beregning af ex ante-bidragene. Endelig præciseres det i punkt 12, at »[den anfægtede afgørelse] træder i kraft på dagen for vedtagelsen«.
- 94 Hvad angår bilaget til den anfægtede afgørelse, således som det er fremlagt af Afviklingsinstansen i dennes svar på kendelsen af 9. september 2019, indeholder dette en tabel, som for hvert institut angiver den deltagende medlemsstat, hvor instituttet er meddelt tilladelse, hvilken type metode der er anvendt til at beregne den »europæiske« del af ex ante-bidraget for 2017, størrelsen af dette bidrag og, i en kolonne med overskriften »Risikojusteringsfaktor (EA)«, størrelsen af den »europæiske« risikojusteringsmultiplikator [jf. artikel 9 i delegeret forordning 2015/63 og artikel 8, stk. 1, litra b), i gennemførelsesforordning 2015/81], som var anvendt på det pågældende institut.
- 95 Det er ubestridt, at den anfægtede afgørelse ud over de generelle forklaringer i dens tekst stort set ikke indeholder oplysninger om beregningen af sagsøgerens bidrag. Afgørelsen angiver nemlig kun den type metode og størrelsen af risikojusteringsmultiplikatoren, som blev anvendt på sagsøgeren for at beregne den »europæiske« del af dennes bidrag.
- 96 Det skal tilføjes, at det fremgår af artikel 8, stk. 1, litra b), i gennemførelsesforordning 2015/81, at den del af beregningen af bidraget, som Afviklingsinstansen foretager efter de europæiske forhold, i 2017 kun indgår med 60% i beregningen af dette bidrag, hvorimod den nationale del indgår med 40%.
- 97 Hvad angår dokumentet med overskriften »Detaljerede oplysninger om beregningen« (jf. præmis 10 ovenfor) må det – såfremt det antages, at dette faktisk hidrører fra Afviklingsinstansen, således som denne instans hævdede i retsmødet – konstateres, at selv om det heri – foruden de oplysninger, som er nævnt i præmis 94 ovenfor – er angivet, hvilken type metode der blev anvendt til at beregne den »nationale« del af bidraget, og størrelsen af den »nationale« risikojusteringsmultiplikator samt andre oplysninger om beregningen, indeholder det imidlertid ikke tilstrækkelige oplysninger til at kontrollere rigtigheden af bidraget.
- 98 Dette dokument indeholder navnlig ikke specifikke beregningsoplysninger for de (ca.) 3 500 andre institutter, selv om beregningen af sagsøgerens bidrag i henhold til bl.a. artikel 4-7 og 9 i delegeret forordning 2015/63 indebærer, dels at størrelsen af bankens passiver (minus kapitalgrundlag og dækkede indskud) sættes i forhold til alle de andre institutters passiver i alt (minus kapitalgrundlag og dækkede indskud), dels at der foretages en vurdering af dens risikoprofil i forhold til disse andre institutters risikoprofil efter de fastsatte indikatorer.
- 99 Som begrundelse for, at disse oplysninger ikke er medtaget, har Afviklingsinstansen i det væsentlige gjort gældende, at oplysningerne vedrørende de øvrige institutter er fortrolige.
- 100 Retten stiller ikke spørgsmålstegn ved, at oplysningerne vedrørende de (ca.) 3 500 øvrige institutter er fortrolige, men det bemærkes, at i det omfang beregningen af sagsøgerens bidrag bygger på disse oplysninger på indbyrdes afhængig vis, er denne beregning i sig selv uigennemsigtig.

- 101 Sagsøgeren kan ganske vist kontrollere metoden til beregning af ex ante-bidraget, således som denne er fastsat i lovgivningen og beskrevet i den anfægtede afgørelses tekst. Den kan eventuelt anfægte visse aspekter ved metoden og anvendelsen af disse på banken, som f.eks. Afviklingsinstansens bedømmelse af dens data i henhold til artikel 5, stk. 1, i delegeret forordning 2015/63.
- 102 Når dette er sagt, gør beregningsmetoden – når bortses fra sådanne målrettede anfægtelser – idet sagsøgerens bidrag er beregnet på indbyrdes afhængig vis og på grundlag af oplysninger, som ikke må videregives, indgreb i sagsøgerens mulighed for effektivt at anfægte afgørelsen.
- 103 Disse betragtninger er i øvrigt bekræftet af Afviklingsinstansen i forbindelse med dens svar på det fjerde og det femte anbringende. Sagsøgeren har med disse anbringender anfægtet konkrete dele af beregningen af bankens bidrag, idet den navnlig har påberåbt sig sin angiveligt sunde risikoprofil, der fremgår af en sammenligning, som den har foretaget af sine finansielle oplysninger med oplysninger fra andre institutter. Afviklingsinstansen har afvist denne sammenligning med den begrundelse, at den ikke svarer til den udtømmende analyse, den har foretaget i overensstemmelse med lovgivningen. Retten kan imidlertid hvad angår dette svar fra Afviklingsinstansen blot konstatere, at sagsøgeren netop ikke har mulighed for at få adgang til de præcise og udtømmende oplysninger, som ville gøre det muligt for banken at foretage en sådan analyse.
- 104 For så vidt som Afviklingsinstansen i forbindelse med sit svar på det femte anbringende fastholder, at de størrelser af risikojusteringsmultiplikatoren, der er anvendt i sagsøgerens tilfælde, »ligger inden for de grænser, der er fastsat ved artikel 9, stk. 3, i delegeret forordning [2015/63], dvs. mellem 0,8 og 1,5«, skal det bemærkes, at dens insisteren herpå ikke imødegår sagsøgerens betænkeligheder. Disse går ikke på, om multiplikatoren ligger inden for ovennævnte grænser, hvilket den anførte begrundelse gør det muligt at fastslå, men om denne multiplikator indeholder fejl inden for disse grænser, når henses til, at ifølge det oplyste i dokumentet med overskriften »Detaljerede oplysninger om beregningen« svarer det interval, som er fastsat i ovennævnte bestemmelse, med hensyn til størrelsen af sagsøgerens bidrag til en forskel på [fortroligt]¹.
- 105 Hvad angår den tabel, som Afviklingsinstansen har offentliggjort på sit websted, og som den ligeledes har nævnt i sit svar på det femte anbringende, bidrager den ikke med yderligere i denne henseende. Denne tabel angiver antallet af institutter, på hvilke størrelserne af risikojusteringsmultiplikatoren afpasset efter forholdene i euroområdet i intervallerne mellem 0,8 og 0,9, mellem 0,9 og 1 osv. indtil mellem 1,4 og 1,5 er anvendt. Ligesom bilaget til den anfægtede afgørelse indeholder denne tabel kun nogle af oplysningerne om beregningen af ex ante-bidraget, idet den kun vedrører risikojusteringsmultiplikatoren afpasset efter europæiske forhold. Denne tabel – som i øvrigt er offentliggjort efter anlæggelsen af nærværende søgsmål – gør det ikke muligt at kontrollere rigtigheden af beregningen af den nævnte multiplikator for så vidt angår sagsøgeren og dermed af dennes bidrag.
- 106 Afviklingsinstansen har i øvrigt ikke bestridt, at et institut såsom sagsøgeren ikke kan få kendskab til, præcist hvorfor dets bidrag stiger, falder eller forbliver det samme fra ét år til et andet, eftersom disse ændringer eller mangel på samme er resultatet af en relativ placering, hvis betingelser det pr. definition er uvidende om. Et institut kan således opleve, at dets bidrag øges, selv om dets egen risikoprofil er blevet mindsket, og omvendt, uden at være i besiddelse af oplysninger om begrundelsen herfor, idet der er tale om fortrolige oplysninger.

¹ Fortrolige oplysninger udeladt.

- 107 Det fremgår imidlertid af artikel 296 TEUF, at retsakter skal begrundes, og ifølge retspraksis gælder begrundelseskravet enhver retsakt, som kan gøres til genstand for et annulationssøgsmål (dom af 1.10.2009, Kommissionen mod Rådet, C-370/07, EU:C:2009:590, præmis 42).
- 108 Det fremgår desuden af retspraksis, at en manglende begrundelse ikke kan begrundes med forpligtelsen til at overholde kravet om fortrolighed af forretningshemmeligheder. Tavshedspligten kan ikke fortolkes så vidt, at begrundelseskravet som følge heraf bliver uden indhold (jf. i denne retning dom af 21.12.2016, Club Hotel Loutraki m.fl. mod Kommissionen, C-131/15 P, EU:C:2016:989, præmis 48).
- 109 I den foreliggende sag giver den begrundelse, som sagsøgeren har fået, ikke denne mulighed for at kontrollere størrelsen af bankens bidrag, som imidlertid udgør en væsentlig del af den anfægtede afgørelse, for så vidt som den vedrører sagsøgeren. Begrundelsen sætter sagsøgeren i en situation, hvor banken ikke kan få kendskab til, om dette beløb er blevet beregnet korrekt, eller om den skal anfægte det for Retten, uden dog, som det påhviler den i et søgsmål, med hensyn til nævnte beløb at kunne identificere de omtvistede elementer i den anfægtede afgørelse, formulere klagepunkter i den henseende og fremlægge bevismateriale, som kan udgøre tungtvejende elementer, til støtte for at bevise, at klagepunkterne er begrundede (jf. i denne retning dom af 8.12.2011, KME Germany m.fl. mod Kommissionen, C-389/10 P, EU:C:2011:816, præmis 132).
- 110 Det følger heraf, at Afviklingsinstansen har tilsidesat begrundelsespligten.
- 111 Afviklingsinstansens øvrige argumenter ændrer ikke denne konklusion.
- 112 Hvad angår henvisningen til sagsøgerens involvering i beslutningsprocessen skal det bemærkes, at denne involvering blot bestod i, at instituttet indgav oplysninger til Afviklingsinstansen i overensstemmelse med artikel 14 i delegeret forordning 2015/63 ved benyttelse af de dataformater og repræsentationsformer, som er fastsat af Afviklingsinstansen i henhold til artikel 6 i gennemførelsesforordning 2015/81. Den giver ikke instituttet midler til at kontrollere rigtigheden af dets bidrag.
- 113 Det samme gælder – af de grunde, der er anført i præmis 101 og 102 ovenfor – for Afviklingsinstansens henvisning til den omstændighed, at beregningsmetoden er angivet i den gældende lovgivning.
- 114 Hvad angår det argument, som Afviklingsinstansen har støttet på retspraksis om afgørelser, der er på linje med fast afgørelsespraksis, og som kan begrundes summarisk, skal følgende bemærkes.
- 115 Denne retspraksis er ikke relevant, for så vidt som den ikke vedrører det i den foreliggende sag omhandlede spørgsmål om udeladelse af oplysninger på grund af deres fortrolige karakter.
- 116 Desuden kan det ikke, for så vidt som det fremgår af sagsakterne, at Afviklingsinstansen anvender informationsteknologi (XLSX-filer, e-mail) med henblik på beregning af ex ante-bidrag og vedtagelse af afgørelser om disse bidrag – hvilket gør det muligt let og hurtigt at udforme og udbrede store mængder information – hævdes, at materielle, tekniske eller tidsmæssige overvejelser, som nogle gange påberåbes for at berettige en kortfattet begrundelse, kan finde anvendelse i den foreliggende sag.

- 117 Endelig er der under alle omstændigheder ikke tale om en fast afgørelsespraksis i den foreliggende sag. Som sagsøgeren har anført, var det kun anden gang, Afviklingsinstansen fastsatte ex ante-bidrag til Afviklingsfonden i 2017. Desuden er Afviklingsinstansens afgørelse om fastsættelse af ex ante-bidrag til Afviklingsfonden for 2016 blevet annulleret (dom af 28.11.2019, Banco Cooperativo Español mod SRB, T-323/16, EU:T:2019:822, af 28.11.2019, Hypo Vorarlberg Bank mod SRB, T-377/16, T-645/16 og T-809/16, EU:T:2019:823, og af 28.11.2019, Portigon mod SRB, T-365/16, EU:T:2019:824).
- 118 Hvad angår det argument, som er støttet på retspraksis vedrørende begrundelsen på konkurrencerettens område, er det korrekt, at det følger af fast retspraksis på dette område, at det ikke i henhold til begrundelseskravet påhviler Kommissionen at angive tallene i forbindelse med metoden for bødeudmålingen i sin beslutning (jf. dom af 5.6.2012, Imperial Chemical Industries mod Kommissionen, T-214/06, EU:T:2012:275, præmis 100 og den deri nævnte retspraksis).
- 119 Det skal imidlertid fremhæves, at det fremgår af denne retspraksis, at bøderne udgør et instrument i Kommissionens konkurrencepolitik, og at denne bør have et vist skøn ved udmålingen af bøderne, således at virksomhederne tilskyndes til at overholde konkurrencereglerne. Kommissionen kan således ikke undlade at udøve sit skøn ved udelukkende og mekanisk at anvende matematiske formler. Hvis Kommissionen havde pligt til i sin beslutning at angive tallene vedrørende metoden til bødeudmålingen, ville dette mindske bødernes afskrækkende virkning (jf. i denne retning dom af 2.10.2003, Salzgitter mod Kommissionen, C-182/99 P, EU:C:2003:526, præmis 75, af 8.7.2008, BPB mod Kommissionen, T-53/03, EU:T:2008:254, præmis 335 og 336, og af 28.11.2019, Hypo Vorarlberg Bank mod SRB, T-377/16, T-645/16 og T-809/16, EU:T:2019:823, præmis 198 og den deri nævnte retspraksis).
- 120 Disse betragtninger kan imidlertid ikke overføres på den foreliggende sag.
- 121 For det første indgår den foreliggende sag ikke i en sammenhæng, hvor lovgivningen hjemler et skøn med henblik på at tilskynde virksomhederne til en adfærd, men i en sammenhæng, hvor der foretages en objektiv beregning, der principielt ikke overlader ophavsmanden til beregningen noget skøn af denne art.
- 122 For det andet er den foreliggende sag ikke et led i en sanktionsprocedure, som kan begrunde, at en afskrækkende karakter bevares, men er en del af en procedure, der kan sammenlignes med en beskatningsprocedure. Der er i denne sammenhæng ingen grund til at fratage debitor muligheden for at kontrollere rigtigheden af hans bidrag. I modsætning til, hvad Afviklingsinstansen har gjort gældende, er det i denne henseende med rette, at sagsøgeren har henvist til dom af 13. juni 1958, Meroni mod Den Høje Myndighed (9/56, EU:C:1958:7, s. 30 og 31), hvori Domstolen fastslog, at den retlige begrundelse for den i denne sag anfægtede afgørelse, hvorved der blev foretaget ansættelse ex officio, krævede en nøjagtig og detaljeret opregning af faktorerne i den fordring, som afgørelsen gjorde det muligt at tvangsfuldbyrde, at kun en sådan opregning gjorde en domstolskontrol mulig, og at denne afgørelse i mangel af disse faktorer ikke var tilstrækkeligt begrundet (jf. ligeledes dom af 16.12.1963, Macchiorlati Dalmás mod Den Høje Myndighed, 1/63, EU:C:1963:58, s. 636).

- 123 Hvad angår Afviklingsinstansens henvisning til kendelse af 22. februar 2005, Hynix Semiconductor mod Rådet (T-383/03, EU:T:2005:57, præmis 35), er denne åbenbart irrelevant i den foreliggende sag. Denne kendelse vedrørte nemlig ikke pligten til at begrunde en retsakt, men alene pligten for en part, der indgiver begæring om fortrolig behandling i en sag for Retten, til at begrunde sin begæring.
- 124 Hvad angår Afviklingsinstansens henvisninger til sager vedrørende offentlige udbud og statsstøtte fastslog Retten i de omhandlede sager, at det forhold, at økonomiske oplysninger var blevet fjernet fra den ikke-fortrolige udgave af den omtvistede afgørelse, ikke havde hindret sagsøgerne i at få kendskab til de betragtninger, som Kommissionen havde lagt til grund, gjort det umuligt for dem at anfægte denne afgørelse ved Retten, eller hindret denne i at udøve sin prøvelsesret i forbindelse med den omhandlede sag (dom af 8.2.2015, Club Hotel Loutraki m.fl. mod Kommissionen, T-58/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2015:1, præmis 73-77), og at sagsøgerne havde et tilstrækkeligt kendskab til de relative fordele ved de bud, der blev afgivet af andre valgte bydende (dom af 8.7. 2015, European Dynamics Luxembourg m.fl. mod Kommissionen, T-536/11, EU:T:2015:476, præmis 47 og præmis 50 in fine).
- 125 I den foreliggende sag gør den begrundelse, som sagsøgeren har fået, som allerede bemærket i præmis 93-106 og 109 ovenfor, også selv om dokumentet med overskriften »Detaljerede oplysninger om beregningen« (jf. præmis 10 ovenfor) tages i betragtning, det ikke muligt for banken at kontrollere, om størrelsen af dens bidrag er i overensstemmelse med den gældende lovgivning, og dermed træffe afgørelse om, hvorvidt sagen, på grundlag af et fuldt kendskab til denne, bør prøves af den kompetente retsinstans og på hvilke betingelser.
- 126 Med hensyn til Afviklingsinstansens henvisning til retspraksis på området for terrorbekæmpelse, hvori det anerkendes, at tvingende hensyn til Unionens eller medlemsstaternes sikkerhed eller varetagelsen af deres internationale forbindelser kan være til hinder for meddelelse af visse dele af begrundelsen (jf. i denne retning dom af 14.10.2009, Bank Melli Iran mod Rådet, T-390/08, EU:T:2009:401, præmis 81), skal det blot bemærkes, at det emne, som vedrører bankunionen, på ingen måde vedrører temaer, som er relateret til terrorbekæmpelse.
- 127 Endelig må det – i modsætning til, hvad Afviklingsinstansen har hævdet – fastslås, at Rettens mulighed for at anmode den om at fremlægge oplysninger med henblik på prøvelsen af den anfægtede afgørelses lovlighed i den foreliggende sag hverken kan ændre den konklusion, at der foreligger en tilsidesættelse af begrundelsespligten, eller sikre overholdelsen af sagsøgerens ret til en effektiv domstolsbeskyttelse.
- 128 Den anfægtede afgørelse skulle nemlig være tilstrækkeligt begrundet på datoen for dens vedtagelse og under alle omstændigheder inden anlæggelsen af annullationssøgsmålet. Begrundelsesmanglen kan ikke afhjælpes efter sagens indbringelse for Retten og navnlig ikke efter, at Retten har truffet foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse eller bevisoptagelse.
- 129 Hvad angår den ulovlighedsindsigelse, som sagsøgeren har rejst, må Retten forkaste det argument, som Kommissionen fremførte under retsmødet, om, at sagsøgeren ikke kan anfægte lovligheden af den anfægtede afgørelse, eftersom metoden til beregning af bankens bidrag, der er baseret på bidragenes indbyrdes afhængighed og anvendelsen af fortrolige oplysninger, ikke følger af delegeret forordning 2015/63, men snarere af forordning nr. 806/2014 og direktiv 2014/59, mod hvilke sagsøgeren ikke har rejst ulovlighedsindsigelse. Som det fremgår af de nedenfor anførte betragtninger, skyldes det forhold, at beregningen af sagsøgerens ex ante-bidrag er uigennemsigtig, og at banken dermed ikke er i stand til at kontrollere rigtigheden heraf, nemlig i

det mindste delvis den beregningsmetode, som Kommissionen selv har fastsat, dvs. uden at den er blevet pålagt Kommissionen ved forordning nr. 806/2014 eller direktiv 2014/59, i delegeret forordning 2015/63.

- 130 I henhold til artikel 70, stk. 2, i forordning nr. 806/2014 og artikel 103, stk. 2, i direktiv 2014/59 beregnes et instituts ex ante-bidrag i det væsentlige i to trin.
- 131 Først beregnes et »fast bidrag« (som for de største institutter, herunder sagsøgeren, i realiteten er et »årligt basisbidrag« som omhandlet i delegeret forordning 2015/63, jf. femte betragtning hertil), der baseres pro rata i forhold til et instituts passiver eksklusive kapitalgrundlag og dækkede indskud i forhold til de samlede passiver eksklusive kapitalgrundlag og dækkede indskud for alle de institutter, der er meddelt tilladelse på de deltagende medlemsstaters område.
- 132 Det »årlige basisbidrag« afpasses herefter forholdsmæssigt efter instituttets risikoprofil.
- 133 Kriterierne for denne afpasning er fastsat i delegeret forordning 2015/63, som Kommissionen har vedtaget i henhold til artikel 103, stk. 2, andet afsnit, og artikel 103, stk. 7, i direktiv 2014/59, og som i henhold til artikel 70, stk. 6, i forordning nr. 806/2014 finder anvendelse i forbindelse med sidstnævnte forordning.
- 134 Det fremgår imidlertid ikke af artikel 103, stk. 7, i direktiv 2014/59, som er retsgrundlag for delegeret forordning 2015/63, at den forholdsmæssige afpasning efter risikoprofilen nødvendigvis skal foretages efter en beregningsmetode baseret på indbyrdes afhængighed og fortrolige oplysninger om tredjemand.
- 135 De faktorer, der skal tages hensyn til ved den forholdsmæssige afpasning efter risikoprofilen, og som er opregnet i ovennævnte artikel 103, stk. 7, vedrører alle udelukkende det berørte institut, idet de nemlig for det første er instituttets risikoeksponering, herunder omfanget af dets handelsaktiviteter, dets ikke-balanceførte eksponeringer og gearingsgrad, for det andet stabiliteten og mangfoldigheden af selskabets finansieringskilder samt ubehæftede, meget likvide aktiver, for det tredje instituttets finansielle situation, for det fjerde sandsynligheden for, at det skal afvikles, for det femte i hvilket omfang det tidligere har fået ekstraordinær finansiell støtte fra det offentlige, for det sjette kompleksiteten af dets opbygning og mulighederne for at afvikle det, for det syvende instituttets betydning for stabiliteten i det finansielle system eller i økonomien eller i en eller flere medlemsstater eller i Unionen og for det ottende den omstændighed, at det er omfattet af en institutsikringsordning.
- 136 Hvad angår argumentet om, at den indbyrdes afhængighed og anvendelsen af andre institutters fortrolige oplysninger skulle følge af artikel 69, stk. 1, i forordning nr. 806/2014, som gennem målniveauet fastsætter et finansieringsniveau for Afviklingsfonden, der skal være nået ved udgangen af den indledende periode, og af samme forordnings artikel 70, stk. 2, som fastsætter, at de samlede individuelle bidrag ikke må overstige 12,5% af målniveauet årligt, skal det fastslås, at disse to bestemmelser ikke ved de tærskler, som de fastsætter, gør det obligatorisk at anvende et system med forholdsmæssig afpasning efter risikoprofilen, som er uigennemsigtigt for de berørte institutter, herunder sagsøgeren.
- 137 For det første er målniveauet ikke i artikel 69, stk. 1, i forordning nr. 806/2014 defineret som et præcist loft for den finansiering, der skal opnås i euro og cent, men alene som et minimum (»mindst 1%«).

- 138 For det andet fastsættes dette målniveau på grundlag af de dækkede indskud i alle de berørte kreditinstitutter ved udgangen af den såkaldte indledende periode og dermed på grundlag af et beløb, der først kan opgøres ved udgangen af 2023.
- 139 For det tredje betyder den omstændighed, at de ex ante-bidrag, der opkræves for det omhandlede år, i henhold til artikel 70, stk. 2, i forordning nr. 806/2014 ikke må overstige 12,5% af det nævnte målniveau, ikke, at det er absolut nødvendigt for hvert år at fastsætte et præcist beløb, som derefter ved beregningen af ex ante-bidragene skal fordeles mellem alle de berørte institutter. Ud over den omstændighed, at satsen på 12,5% selv er relateret til målniveauet, der er defineret som et minimum og med henvisning til et beløb, der først kan opgøres i slutningen af 2023, er denne bestemmelse ikke til hinder for, at de samlede ex ante-bidrag for det pågældende år eventuelt er mindre end 12,5% af det nævnte målniveau.
- 140 Det følger heraf, at eftersom direktiv 2014/59 og forordning nr. 806/2014 for det første ikke krævede, at Kommissionen ved delegeret forordning 2015/63 vedtog en metode til afpasning efter risikoprofilen, som var uigennemsigtig for sagsøgeren, og Kommissionen for det andet har anerkendt, at det ud fra et økonomisk synspunkt er muligt at evaluere et instituts risikoprofil alene ud fra dets egne oplysninger (jf. i denne retning dom af 28.11.2019, Portigon mod SRB, T-365/16, EU:T:2019:824, præmis 156), er den omstændighed, at sagsøgeren har begrænset sin ulovlighedsindsigelse til alene at vedrøre delegeret forordning 2015/63, på ingen måde til hinder for, at Retten fastslår, at metoden til beregning af ex ante-bidrag er ulovlig, henset til kravene i artikel 296 TEUF, i det mindste for så vidt angår den del af denne metode, der vedrører den forholdsmæssige afpasning efter risikoprofilen, som er fastsat i denne delegerede forordning.
- 141 Det må derfor konkluderes, at den tilsidesættelse af begrundelsespligten, der er fastslået i præmis 110 ovenfor, hvad angår den del af beregningen af ex ante-bidraget, der vedrører den forholdsmæssige tilpasning efter risikoprofilen, skyldes, at artikel 4-7 og 9 i delegeret forordning 2015/63 og bilag I hertil er ulovlige, hvilket er gjort gældende i form af en indsigelse.
- 142 Eftersom kravet i artikel 296 TEUF om, at der skal gives en tilstrækkelig nøjagtig begrundelse for retsakter, under alle omstændigheder er et af EU-rettens grundlæggende principper, som det tilkommer retsinstanserne at håndhæve, om fornødent ved af egen drift at inddrage et anbringende om, at begrundelsespligten er tilsidesat (jf. præmis 36 og 37 ovenfor), og eftersom sagsøgeren, når denne pligt er tilsidesat, ikke råder over tilstrækkelige oplysninger til at kunne kontrollere rigtigheden af den pågældendes bidrag, kan Afviklingsinstansen i øvrigt under alle omstændigheder ikke afhjælpe en sådan tilsidesættelse ved at henvise til en bestemmelse i den afledte ret.
- 143 Henset til samtlige ovenstående betragtninger må det, efter at anbringendet om tilsidesættelse af kravet om bekræftelse af den anfægtede afgørelses autenticitet er blevet taget til følge, konkluderes, at den anfægtede afgørelse ligeledes skal annulleres som følge af tilsidesættelsen af begrundelsespligten og retten til en effektiv domstolsbeskyttelse, uden at det er nødvendigt at undersøge sagsøgerens øvrige anbringender.

Begrænsning af dommens tidsmæssige virkninger

- 144 Afviklingsinstansen har i det væsentlige gjort gældende, at såfremt Retten annullerer den anfægtede afgørelse, bør virkningerne af annulationen udskydes i seks måneder fra det tidspunkt, hvor dommen er blevet endelig.

- 145 Sagsøgeren har ikke udtalt sig om dette punkt.
- 146 De domme, hvorved Retten annullerer en afgørelse, der er truffet af en EU-institution eller et EU-organ, har principielt umiddelbar virkning, således at den annullerede retsakt fjernes fra retsordenen med tilbagevirkende kraft og anses for aldrig at have eksisteret. Det forholder sig ikke desto mindre således, at Retten på grundlag af artikel 264, stk. 2, TEUF midlertidigt kan opretholde virkningerne af en annulleret afgørelse (jf. dom af 2.4.2014, Ben Ali mod Rådet, T-133/12, ikke trykt i Sml., EU:T:2014:176, præmis 83 og den deri nævnte retspraksis).
- 147 I den foreliggende sag følger det af det ovenstående, at Afviklingsinstansen ikke kan erstatte den anfægtede afgørelse uden igen at tilsidesætte begrundelsespligten og sagsøgerens ret til en effektiv domstolsbeskyttelse, så længe retsfor skrifterne og navnlig delegeret forordning 2015/63 ikke er blevet ændret.
- 148 Under disse omstændigheder bør virkningerne af den anfægtede afgørelse i overensstemmelse med Afviklingsinstansens påstand opretholdes i seks måneder regnet fra den dato, hvor nærværende dom bliver endelig.

Sagsomkostninger

- 149 I henhold til procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Afviklingsinstansen har tabt sagen, pålægges det denne at bære sine egne omkostninger og betale de af sagsøgeren afholdte omkostninger i overensstemmelse med sagsøgerens påstande.
- 150 I overensstemmelse med procesreglementets artikel 138, stk. 1, bærer Kommissionen sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Ottende Udvidede Afdeling):

- 1) Afgørelsen om beregningen af ex ante-bidrag for 2017 til Den Fælles Afviklingsfond, som Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen) traf på sit eksekutivmøde den 11. april 2017 (SRB/ES/SRF/2017/05), annulleres, for så vidt som den vedrører Landesbank Baden-Württemberg.**
- 2) Virkningerne af afgørelse SRB/ES/SRF/2017/05 opretholdes, for så vidt som den vedrører Landesbank Baden-Württemberg, i seks måneder regnet fra den dato, hvor nærværende dom bliver endelig.**
- 3) Afviklingsinstansen bærer sine egne omkostninger og betaler de af Landesbank Baden-Württemberg afholdte omkostninger.**
- 4) Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger.**

Collins

Kancheva

Barents

Passer

De Baere

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 23. september 2020.

Underskrifter

ⁱ – Der er foretaget rettelse i præmis 3 efter den oprindelige offentliggørelse af teksten.